

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 103/2023
23.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ненада Бујошевића и др., због кривичног дела убиство из члана 47. став 2. тачка б) КЗ РС у вези члана 22 КЗ СРЈ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Бујошевића, адвоката Саше Миловановића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду К 10823/10 Куо 158/22 од 27.10.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж уо 151/22 од 30.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 23.02.2023.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Бујошевића, адвоката Саше Миловановића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду К 10823/10 Куо 158/22 од 27.10.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж уо 151/22 од 30.11.2022. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду К 10823/10 Куо 158/22 од 27.10.2022. године, одбијена је као неоснована, молба окривљеног Ненада Бујошевића за пуштање на условни отпуст са издржавања јединствене казне затвора у трајању од 35 година, по пресуди Окружног суда у Београду К 800/2006 од 16.02.2007. године, преиначена пресудом Врховног суда Србије од 19.06.2008. године.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж уо 151/22 од 30.11.2022. године, одбијене су, као неосноване жалбе окривљеног Ненада Бујошевића и његовог браниоца, изјављене против решења Вишег суда у Београду К 10823/10 Куо 158/22 од 27.10.2022. године.

Против наведених правноснажних решења, бранилац окривљеног, адвокат Саша Миловановић поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези става 2. ЗКП, у вези члана 5. став 1. и 2. КЗ у вези члана 46. став 1. КЗ и члана 9. КЗ РС, са предлогом да Врховни

касациони суд укине побијане одлуке и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да укине побијану другостепену одлуку и предмет врати другостепеном суду на одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног се у поднетом захтеву за заштиту законитости, позива на одредбу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, не опредељујући конкретну повреду закону, у смислу члана 485. став 4. ЗКП. Међутим, наводима захтева бранилац истиче да су побијана решења донета уз повреду кривичног закона и то одредбе члана 439. тачка 2) ЗКП, уз образложење да је суд повредио кривични закон на штету окривљеног када је одбио, као неосновану, молбу окривљеног за условни отпуст са издржавања казне затвора, јер је ретроактивно применио закон који је донет и који је ступио на снагу након извршења кривичног дела за које је окривљени правноснажно осуђен. Бранилац сматра да се у конкретном случају ради о материјалноправном институту, а не о процесноправном, те да се у односу на овај институт примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, а то је члан 9. тада важећег КЗ РС, по коме је осуђени стекао право да тражи условни отпуст након издржане једне половине (1/2) казне затвора. У конкретном случају по наводима одбране дошло је до погрешне примене материјалног закона на утврђено чињенично стање јер није правилно примењен члан 5. став 1. и став 2. КЗ, односно није примењен закон који је важио у време извршења кривичног дела, већ је погрешно примењен закон који је важио у време подношења молбе за условни отпуст.

Врховни касациони суд, изнете наводе браниоца окривљеног оцењује неоснованим.

Одредбом члана 46. став 1. Кривичног законика („Сл.гласник РС“, бр.35/19) прописано је да ће суд осуђеног који је изржао две трећине казне затвора условно отпустити са издржавања казне, ако се у току издржавања казне тако поправио да се може са основом очекивати да ће се на слободи добро владати, а нарочито да до истека времена за које је изречена казна не учини ново кривично дело.

Одредбом члана 9. став 1. Кривичног законика Републике Србије („Сл.гласник РС“ 67/03) прописано је да осуђени који је издржао половину казне

затвора може се условно отпустити са издржавања казне ако се у току издржавања казне тако поправио да се може са основом очекивати да ће се на слободи добро владати, а нарочито да неће вршити кривична дела.

Тачно је да је одребом члана 9. став 1. Кривичног законика Републике Србије, који је важио у време извршења кривичног дела, било прописано да се окривљени може условно отпустити после издржане половине казне затвора, међутим по ставу Врховног касационог суда, примењује се одредба закона који важи у време извршења казне, а то је цитирана одредба члана 46. став 1. КЗ. При томе, посебно треба имати у виду да је примена одредбе члана 5. КЗ односно примена блажег закона на учиниоца кривичног дела могућа само до правноснажног окончања предметног кривичног поступка, а приликом одлучивања о испуњености услова за условни отпуст примењују се одредбе закона који те услове прописује и важи у време извршења казне, односно доношења одлуке о условном отпусту, а не у време извршења кривичног дела. Стога су побијана решења донета правилном применом одредби закона који је важио у време извршења казне – члана 46. став 1. КЗ („Сл.гласник РС“, бр.35/19), а наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, неосновани.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаном пресудом није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Бујошевића, адвоката Саше Миловановића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић